

принадлежностъ на писателя. Ако външнитѣ условия и неизбежнитѣ влияния налагатъ на единъ Селимински, на единъ Пърличевъ да пишатъ по грѣцки, цѣлата имъ душа, цѣлиятъ имъ начинъ да чувствуватъ и копнѣятъ оставатъ български, и въ хармония съ народностенъ патосъ на българскитѣ писатели отъ 50-тѣ и 60-тѣ години на XIX вѣкъ. Грѣцки писатели, въ истински смисълъ, тѣ не могатъ да бждатъ, поради пълната си отчужденостъ отъ грѣцката национална стихия и дълбокото си родство съ българската традиция, съ българската племенна психика, тѣй отлична отъ грѣцката. Най-многого, което може да се приеме, то е да се взематъ тѣ като представители на едно международно общуване, на една балканска културна ендосмоза, която налага печатъ на революционни и просвѣтни устремии, общи за гърци и българи въ миналото имъ. До окончателно изравняване или сливане, обаче, тукъ не се стига, и процесътъ на диференцияция настѣпва бързо, подтикнатъ преди всичко тъкмо отъ ония, които сж се гурнали отначало въ грѣцко море, безъ да се удавятъ въ него (както става по нѣкога, напр. съ Атанасъ Богориди или Никола Пиколо). Априловъ, Раковски, Фотиновъ, Кръстовичъ, Миладиновци, Селимински започватъ като грѣцки възпитаници и писатели, за да се отърсатъ после отъ елиноманията си и станатъ горещи апостоли на българската идея.

2. МЖЖЕСТВО КАЛЕНО ВЪ ОПИТА. — Безъ да разказва систематично и пълно живота си, Селимински ни дава възможностъ — чрезъ толкова откъслечни съобщения върху своитѣ патии и своитѣ жизнени настроения и мисли — да доловимъ основнитѣ качества на характера му, да очертаемъ въ най-сжществени линии духовния му портретъ. Онова, което се хвърля най-много въ очи при съпоставяне на тия автобиографски данни, то е неговата волева натура и неговиятъ непоколебимъ оптимизъмъ. Взелъ участие въ толкова общи движения, и по нѣкога като истински вождъ или организаторъ, замѣсенъ последователно въ грѣцко-българската Завѣра отъ 1821 г., въ съзаклетието на Сливенското народно братство отъ 1825 г., въ изселването на българитѣ отъ източна Тракия следъ Одринския миръ, въ настаняването и защитата на тѣзи емигранти въ Ромъния следъ 1830 г., въ пробуждането на българско съзнание между сънародницитѣ си, питомци на